

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALIARUM.

QUI FRUMENTUM

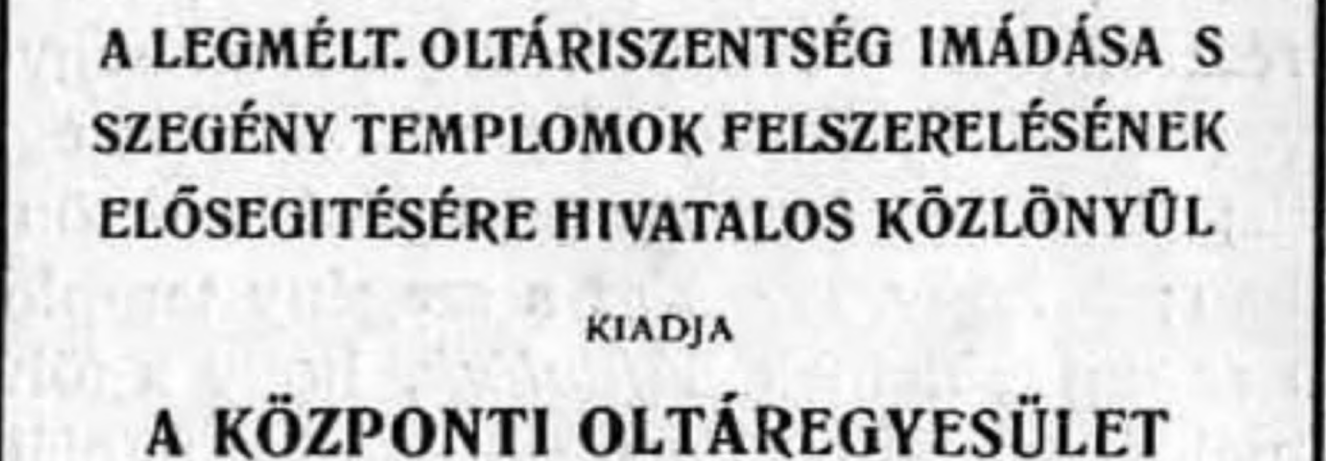
ELECTORUM CONSERVASTI

VIRGO IPSUM, QUEM GENI-

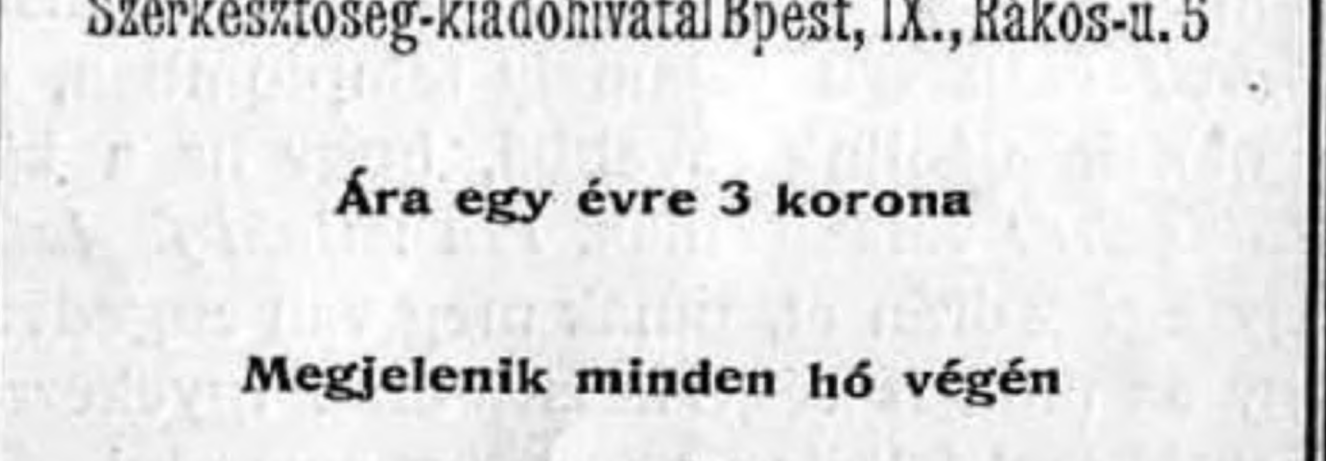
IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

IV. ÉVF. 1903 4. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

ÖRÖKI MŰMŰS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: A mi husvétünk Krisztus. — Pápa és Oltáriszentség. — Első áldozás. — Az emmauszi történet tanulsága. — Az első szent áldozás. — Féval Pál első szent áldozása. — Szív a Szívhez. — Az ördög fészülete. — Oltáregyesületi ügyek. — Befolyt díjak. — Kimutatás. — Elmélkedés. — Elhunytak. — Hirdetések.

A mi husvétünk Krisztus.

A PUSZTÁK fia némán néz maga elé! Lelkében nem érzett erő duzzad! Isteni jelenés varázsa alatt áll. Vajjon eljött hát mégis az idő, a szabadulás ideje! Távolságától, honfiától, barátaitól; mint menekülő, kinek fészkeből, tüzhelye mellől futnia kellett, élt a magányban, legeltette nyáját! Gondolatai, emlékei azonban más hazában kalandoztak. Ott, hol az ő népe van, kiknek életük keserű «az agyagkő és téglavetés nehéz, kemény munkájában». Lélekben köztük volt mindig; azok között, kik Fáraónak «élelemtartó városokat építenek, Fitomot és Romesszest». Hallja szinte nyögésüket és sóhajtásaikat, mert «Izrael fiai a munkateher miatt fohászokodván, fölkiáltanak».

Hanem most Mózes nem szomorú. Népének szabadulása a küszöbön van. «Följut kiáltásuk Istenhez a munkától. Az Ur Izrael fiaira tekintett és megismerte őket.» Mózes szemében a jövő reményteljes sugára ragyog. Szemei arra szögezvék, hol piramis piramis mellett emelkedik. Hol a szfinxek komoran néznek szürke szemeikkel. Képzeletben Nilus vizei mellett járt, mint régen.

Gondolataiba beleszövődnek Isten szavai. «Láttam Egyiptomban népem nyomoruságát, hallottam kiáltását, azok keménysége miatt, a kik a munkára ügyelnek. Tudom az ő fájalmát! Leszállottam, hogy megszabadítsam őt az egyiptomiak kezéből és kivigyem azon földről jó és tágas földre, mely tejjel és mézzel folyik.» Elküldelek téged Fáraóhoz, hogy kivezess népem, Izrael fiait Egyiptomból.

Isten hű volt ígéretéhez!

A husvét volt a zsidók főünnep. Jehova titokzatos átvonulására emlékeztek. A vihar tomboló ereje nem pusztított még oly iszonyuan, mint Jehova,

midőn Egyiptom fölött öldöklő kardjával elvonult. A pogányok elsősülöttei, mint a lekaszált vetés hullottak el. Izrael fiai megszabadultak. A vihar után élet fakad a természetben. Jehova kardja nyomában a szabadság napja ragyogott föl. Szolgaságból szabadságba! Ime a zsidók husvétjának jelentősége. És hosszú századok után, minden husvétkor fölzsendült a népben az élet. A mult idők dicső emlékének légkörébe huzódott vissza és kiáltotta — szabadság, szabadság! Mózes szelleme kibontakozott az idők homályából s úgy állt a nép lelke előtt, mint hajdan, mikor a férfiak élére állt s vidáman rázendítették:

— Énekeljünk az Urnak! Erősségem és dicséretem az Ur. Ő szabadulásomra lett! Ő az én Istenem! Őt dicsőítem. Az én atyám Istene és fölmagasztalom őt!

Fölébredt Máriának, Áron néniének is szép alakja, a mint dobot vett kezébe s utána az asszonyok szintén dobokkal kísérve éneküket, feleltek Mózesnek:

— Énekeljünk a sirnak, mert dicsőségesen fölmagasztaltatott, a lovat és a rajta ülőt levetette a tengerbe.

Pedig beh sok nyomoruságon ment keresztül Izrael népe. A szolgaságnak mily keserű kenyerét ette. Mindegy, a husvétot, a szabadító bárányt vidám hangulatban fogyasztották el. A babiloniai Talmud ma is parancsolja a vigságot. «Állva enni — a szolgákhoz illő; fekve az urakhoz méltó. Kétségen kívül a szolgaság és a szomoruság kenyerét eszszük; hanem mint szabad lényeknek, királyok és hatalmasok módjára kell azt elköltenünk.»

A rómaiak igája is nagyon keserű volt. Isten népe meghajtotta bár fejét, de azt a daczot, büszkeséget homlokáról elsimitani nem lehetett. A husvét, a szabadság lehelete is minden évben fölrázta őket és akkor bizalmuk is fölébredt. A bizalom pedig vidámságot, derüt, fényt, pompát varázsolt a szobákba. A termeket kárpitokkal, szőnyegekkel diszítették. A közepén valamivel magasabban állott az asztal, melyen a bárány volt elhelyezve, kovásztalan kenyerek és boros kelyhek között.

Szabadság, szabadság mikor térsz vissza? ... Sajnos, a nép nem értette meg, mily szabadságot jelentett a bárány. Nem a politikai szabadságot, hanem a léleknek fölszabadulását a bűn következményei alól.

Az új-szövetség hajnalán egy egyszerű teremben fontos jelenet játszódik le. A terem közepén asztal, az asztalon a bárány, a kovásztalan kenyér és a boros kehely. A ki az asztal első helyén ült, ránézett a bárányra és szemeiben szomoruság tükröződött vissza. A bárány nézi a «husvéti bárány»-t. Az ó-szövetség és új-szövetség találkoznak. A bárány Isten bárányának képe; a bárány vére Isten bárányának véres áldozatát jelképezte. És meg-

ették a bárányt és vége az ó-szövetségnek. Megmaradt még az «Isten báránya». A bárány vére engesztelt, Isten bárányának vére engesztelni fog. Szüntelenül pedig. A bárány vére a szabadságnak bére; Isten bárányának vére az emberiség nyomorát, igáját emelé le. Hogy ne legyen rab!

Az ember nem szünik meg azonban rab lenni, hacsak annak tudatára nem ébred, hogy ő Istennek gyermeke. Mindnyájan Isten fiai vagyunk. Krisztus — mielőtt e terembe jött — megtanított rá, hogy valóban azok is legyünk. Nemcsak megtanított, de hatalmat is adott, módját is megmutatta, mint fejlődhetünk Isten gyermekeivé. Istent az emberhez, az embert Istenhez közelebb hozta. Mit mondok, nekünk Atyát és Istennek bizó gyermekeket adott.

Az emberi szabadságnak, örömmek útját mutatta meg ezzel Üdvöztünk. A testi szabadságnak ép úgy, mint lelkünk föl-szabadulásának a rossz alól, záloga a tudat: mi Isten fiai vagyunk. És ha az emberek egykor mind mint édes testvérek, szeretetben ölelkeznek össze, ha a félreértések, az ellenségeskedések kiesnek az emberiség történelméből, azt az Ur Jézusnak köszönjük.

De ha az erkölcsi pusztaságnak is vége lesz, ha a lélek sebei a bűnök, az igazságtalanság, gyógyulnak és tökéletesedünk, ugy ezt is Isten bárányának tulajdonítsuk.

Krisztus halála előtt még szorosabbra vonta a kapcsolatot, mely Isten és az ember között van. Mennél bensőbbben egyesülünk Istennel, annál távolabb állunk a rossztól. S mennél jobban kibontakozunk a bűnből, annál szabadabbak is leszünk!

Krisztus pedig egészen fölszabadítani jött minket!

E gondolat rezgett végig szerető lelkén, midőn kimondotta az újszövetség legszebb szavait: «Ez az én testem»; «Ez az én vérem». «Vegyétek és egyétek!»

A szellemi egyesülésen kívül, testével is egybeforrunk most már. Mint az étel, mint az ital, táplálja ő szivünket, egész valónkat. Nemcsak a lelki, de az anyagi egyesülést is kívánja. Azt akarja, hogy az ember, a test és lélek, szellemben és valóságban egyesüljön egész lényével, az Isten fiával.

Az Isten és ember kölcsönös egyesülésének csodáját adta Krisztus, mielőtt mint áldozat föláldozta magát. Mily nagy az ember méltósága. Mily hatalmas erő hajt minket, hogy fölemelkedjünk silányságunkból és csakugyan Isten fiainak méltóságát kiküzdjük. A husvéti bárány vére megnyitotta az ígéret földjének tejjel-mézzel folyó virányait, szétválasztotta a tengert, ellenségeket vert szét győzelmes csatákban; Isten bárányának vére kiemel szintén minden szolgaságból, nemessé tesz bennünket...

A zsidó minden évben megette a bárányt. A keresztény husvétja is eljön nagy emlékeivel. Mi az Isten bárányának lelkéből élünk! Ujítsuk meg husvétunkat. Térdeljünk az ő asztala mellé!

Ha a báránnyal egyesülünk, megtisztulunk, ujjászületünk, a rossz fölött győzedelmeskedünk, lerázzuk bilincseinket s szeretni fogjuk Istent mint gyermekek; egymást mint testvérek!

Szabad lelkek leszünk! A szeretet tesz szabadokká!

Dr. Trikal József.

Pápa és Oltáriszentség.

Az eucharisztikus papi egyesületnek XIII. Leó pápa jubileuma alkalmából tartott disz-
 ülésén előadta: *dr. Glattfelder Gyula.*

III.

Látja a pápa, hogy az egyházi főtekintély s az Eucharistia tisztelete — miután egy a princípiuma — együtt fejlődik vagy hanyatlik. S ezt tanítja a történelem is. Alig szilárdult meg az új, európai társadalmi rend, alig járta még át a kereszténység szelleme a klasszikus világ romjai fölött elhelyezkedett barbár nemzeteket, egyszerre támad az ellenség az Oltáriszentségre s a pápai székre. Berengár büszke szelleme nem bírja elviselni a titkot, IV. Henrik zsarnok természete nem tűri a pápaságban parancsoló isteni tekintélyt. Az harczra szólítja az áltudományt, számtalan zsinaton küzd az isteni tekintély ellen, magasztalja az észet, a tudást a hit rovására s emancipálni törekszik a szellemi világot az isteni titok uralma alól. S az ekként szabad pórásra bocsátott természeti embert merész elhatározással a pápa

ellen vezeti harczba IV. Henrik, mert a mely szivben összedőlt az eucharisztikus Jézus oltára, az könnyen kapható az egyházi tekintély lerombolására.

De jöttek szebb idők. S a mint előbb a szenvedésben, most a dicsőségben volt közös a szentségi Jézus s az egyház fejének sorsa. A dicsőséges XIII. század, e minden izében katholikus korszak látta az Oltáriszentségnek s a pápaságnak közös apoteozisát. Az érzelem, melyet nem háborított már Krisztusellenes indulat, nem maradhatott a szivbe zárva, kitört s a szentségimádó buzgalom oly alkotásokban remekelt, melyek a hívő lélek isteni szikra által megtermékenyített, kimerithetetlen gazdagságáról tanuskodnak.

A dómok kőérdei között, melyeknek merész ivei lombátor gyanánt borulnak a szentségi üdvözítő lakóhelye fölé, kerubi lelkek szózata hangzik szüntelenül s hirdeti Krisztus előtt: Szent, szent, szent.

A hívők lelkes seregét nem lehet többé a — bármily tág, de eucharisztikus lelkeknek mégis szűk — templomok falai között tartani, kivonul Isten szabad ege alá az urnapi körmenet s a népek lelkesedése egetverő buzgalommal hirdeti a világ hódolatát a szentségi Urral szemben. S aquinoi szent Tamás ajkán megcsendül a Lauda Sion örökbecsű himnusza s végigzúg a világon és hirdeti az összes nemzetek rajongó szeretetét Jézus Krisztussal szemben az Oltáriszentségben.

S ugyanekkor, midőn a szentségi kultusz legmagasabbra emelkedik, ott látjuk a népeket a hódolat érzelmeivel a pápa előtt. Nem parancsszó hozza őket, hanem a természetfölötti iránt teljes érzékenységgel bíró lelkük meglátja a pápában Krisztust s hódol neki. Ugyanaz a Krisztus szól a keresztény nemzetekhez VII. Gergelyben, III. Sándorban, III. Inczében, a kit az Oltáriszentségben elrejtve imádnak s azok a lelkek, a melyek oly érzékenyek a Szentség miszteriumával szemben, nem tudnak elzárkózni a pápaság miszteriumának hatása elől sem s innen van, hogy a dicső keresztény században oly közös a mélységes hódolat az Oltáriszentséggel s a pápával szemben.

S a mint ismét beborult az egyház ege, lanyhult a szeretet nemcsak a pápa, hanem a szentségi Jézus iránt is. Luther nem tud megállani a féluton, nemcsak a pápaság isteni eredetét tagadja, kiviszi a templomból az Oltáriszentséget is. S annyira érzi a két miszterium szoros szövetségét, hogy idegesen keres valami döntő érvet a valóságos jelenlét ellen, mert — ugymond — ezzel a pápaság ellen is megvolna a leghathatósabb bizonyíték. S a mint fejlődik az egyházellenes szellemi mozgalom, úgy érinti egyaránt a pápaságot s a Szentségi Üdvözítőt. A janzenizmus megalkotja pápaellenes cikkeket, de ugyanakkor visszatartja a hiveket a gyakori szent áldozástól. A forradalom pedig kiragadja úgy a pápát mint a Szentséget hajlékából s egyenlő elkeseredéssel küzd mindkettő ellen.

Ujabban pedig, midőn a hívő buzgalom ismét éled, a katholikus szivek

egyaránt keresik föl a Vatikán lakóját s a tabernakulum királyát; ugyanazon buzgalommal hoznak áldozatot az Oltáriszentségért mint a Szentatyáért.

Ép azért csak nagyon is természetes, hogy miután Szentatyánk kiadta hires végrendeletszerű levelét, melyben a tekintélyt megvédi minden modern támadással szemben, néhány hónappal rá szétküldi a világnak *Mirae charitatis* körlevelét, melyben apostoli szive egész melegével iparkodik visszavezetni a társadalmat a szentségi Jézushoz, mert e kettőben, a tekintély tiszteletében s Jézus Krisztus imáadásában van a társadalom ereje s boldogsága.

IV.

Ismétlem, a miből kiindultam, hogy Krisztust, ki a kenyérszin alatt lelkünk tápláléka és ereje, nem lehet elválasztani Krisztustól, ki Péter és Leó szája által tanít bennünket. Nem engedik elválasztani a századok, nem tudjuk megtenni mi sem. S következőleg kell, hogy a katolikus szellemek s így elsősorban az igaz papi lelkületnek alapvonása legyen a *szent fegyelem*, melyet a tekintély parancsol s a *buzgalom*, a Krisztus országának terjedését áhitó lángoló szeretet, melyet a végtelen Isten közelségét leginkább sejtető titokból, az Eucharisztziából szívunk magunkba. E kettőnek együtt kell járni, egymást át kell hatni, akkor lesz a mi életünk igaz katolikus élet, akkor lesz a mi papi szívünk oltár, melyen Istenhez méltó áldozat ég.

Fegyelem nélkül, a tekintély tisztelete nélkül, a hagyományok nem maradi, de méltányos becsülése nélkül nincs katholicizmus.

Az egyházas szellem jellemvonása, a mi a papi hivatásnak is kriteriuma, hogy az ember oly igen érzékeny minden katolikum, minden egyházi institutio iránt, hogy annak minden öröme és diadala az ő büszkesége, minden szenvedése és sérelme az ő fájdalma is; ha látja az egyházi hatalomban az Isten erejének működését, a pápában Krisztust; ha esetleges tökéletlenségek és gyarlóságok kritikája is csak átsuhanó felhő, mely tulajdonkép sohasem homályosítja el az egyházban élő isteni tekintélynek lelkünk egén világitó napját.

Ez nem a Pascal szelleme, ki büszkén hirdette: «Ha könyvemet elítélik Rómában, fölmentik az égben», ez Fénelon lelkülete, ki tulzó de szent buzgalommal azt hirdette, hogy a teljesen önzetlen szeretet az erkölcsi élet állandó és egyedüli motivuma lehet, de midőn Róma fölvilágosította őt, még szentebb fegyellemmel és tekintély-tisztelettel visszavonta s jóvátette hibáját.

Ez a fegyelem, ez a készség, mely együtt tud érezni az egyházzal, mely azt fogadja el, a mit a pápa dicsér, azt itéli el, a mit a pápa elvet, jól tudva, hogy a pápa ítélete Krisztus ítélete: ez a katolikus szellem alapvonása, ez a papság ereje, azért mondja Krisztus a pápaságról, mely e fegyelmet kezé-

ben tartja, hogy az az egyház sziklája, azért valljuk mi e hatalomról s e hatalomnak lelkünkben élő erejéről, hogy ez az egyház dicsősége.

De a fegyelem egymagában még nem a katholicizmus. Sőt felekezetiességgé és fanatizmussá válik igaz, isteni élet nélkül, melynek rémitő eredményeit a szekták pusztításaiban s a krisztusi szellemből kivetkőzött papság gyászos életében, haruspexekhez és bohócokhoz méltó szereplésében szemlélhetjük.

Miután a buzgóságban ugyanazon isteni erő nyilvánul mint a fegyelemben, e kettőt egymástól elválasztani nem lehet, mert ha csak egyiket sajátítjuk el, már kiszakítottuk magunkat a világi kötelek közül, de még nem csatlakoztunk Krisztushoz, félemberek vagyunk, kiket sem a világ, sem Krisztus nem becsül.

Nem lehet úgy fölállítani a tételt: énnekem az egyházért kell dolgoznom, írnom, agitálnom — nem érek rá adorálni, imádkozni, naponkint misézni; mert a pápa s az Egyház tekintélyét Krisztus szelleme tartja, mert a fegyelmet az Eucharisztia ereje táplálja s a kik kioltották a buzgóság fátylóját, azok ide s tova botorkálva, csakhamar elszakították a fegyelem köteleit is, melyek őket tulságosan korlátozták s e korlátok hasznosságát csakis Krisztus kegyelmének világánál lehet belátni.

Azért egész papi működésünk, míg önmagunkban a szent fegyelem s az eucharisztikus szellem harmoniájára törekszük, kifelé abban fog nyilvánulni, hogy a lelkekben az egyházas szellem mellett a szentségi Jézus tiszteletét és szeretetét gyarapítjuk; mert ez az anyaszentegyház szelleme, hogy tekintélye átalakítsa a lelkeket s így alkalmasak legyenek Krisztus elfogadására.

Erre buzdít a Szentatya végrendeletszerű körlevelében, midőn azt hirdeti, hogy «az idő nagy követeléseket támaszt és mindenekelőtt *szigorú fegyelmet* kíván. Ennek főképp abban kell mutatkoznia, hogy bizalommal és teljesen alávetjük magunkat a szentszék szabványainak, melyek egyik főeszköz arra, hogy minden egyenetlenség megszűnjék és az összes erők arra a legfőbb célra egyesítenek, *mely Jézus Krisztusnak az ő egyházába való diadala.*

Ez a katolikusok kötelessége; a végső siker Ő rajta áll, ki jegyese fölött szeretettel örködik és kiről írva vagyon: «Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké». (Zsid. XIII. 8.)

Ebben a munkában akarunk mi magyar papok és hivek mint acies bene ordinata részt venni. S ebben az isteni szellemben, mely a pápa legfőbb tekintélyével üdvösen fegyelmezi működésünket s mely az Oltáriszentségben fölemel bennünket Jézus Krisztushoz, ebben látjuk anyaszentegyházunk dicsőségét, ehhez való ragaszkodásban fejezzük ki hűségünket, ezzel az igaz katolikus lelkülettel akarunk élni és meghalni.

ELSŐ ÁLDOZÁS

A melyet égi vágygyal vártak
A jó szülő és gyermeke,
Sötét búval köszönt be náluk
Fehérvasárnap reggele.

Mint belső baj a gyöngye törzset,
Kórság gyötré a gyermeket;
Felette aggó gonddal örköd'
A hű szülői szeretet.

Oh ép' ma kellett vón' először
Jézusnak hozzá szállani,
És ime, mint haló virágé,
Halványak vágyó ajkai.

«Anyám, első szent áldozáshoz
Tán mégis mennem kellene;
Avagy, oh édes jó anyácskám,
Jézus beteghez eljön-e?»

Igy szólt a lány pihegve
És mély álomba szenderült,
De lázgyötörte angyalarczán
Már a halál rózsája ült.

Szülője esdve néz az égre,
Szünetlenek fohászai,
S a gyermek, mintha égbe' járna,
Szeliden kezd mosolygani.

«Szeretlek Jézus, úgy szeretlek!
— Eseng a megtört lilium —
Már látlak jönni angyaloddal,
.... Hát mégis, mégis áldozom!»

És gyenge karját hön kitarva,
Kis ajka vágytól reszkete,
Midőn Jézust feléje nyujtja
Az angyal üdvhozó keze.

S hogy Jézust már szívébe zárva
Beteljesedtek vágyai,
Elszáll a lelke s vig örömmel
Csattognak röpke szárnyai.

Árván, vigasztalan' leroskad
A hű szülői szeretet:
De játszi csillagocska örköd'
A bánatos szülő felett.

Milbich Tamás.

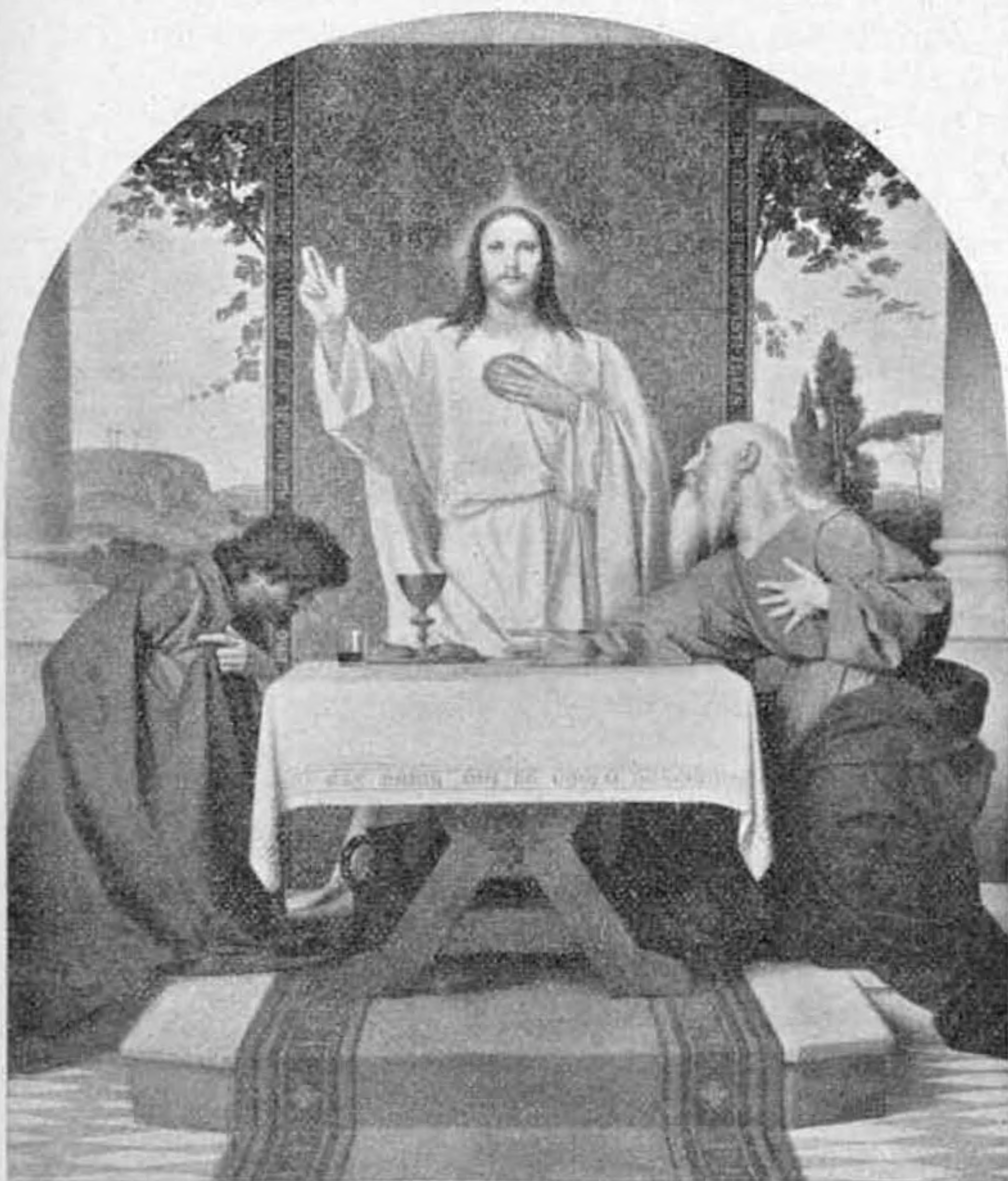

Az emmauszi történet tanulsága.

QUINDIG unalmas, hogyha az ember előkelő helyre megy és ott megvárakoztatják. Egyszer mégis megtörtént velem, hogy egy ilyen megvárakoztatást nemcsak hosszúnak nem tartottam, hanem sajnáltam, hogy tovább nem várakoztattak.

A terem falán ugyanis velem szemben Müllernek, a híres német egyházi festőnek, a jelen füzetünkben is reprodukált képe volt fölállítva. De oly ügyes megvilágításban, hogy a nézőt egészen lebilincselte.

Lebilincselte engem is. Csak néztem a képet folyton, miközben észre se

Emmausz.

És megismerék őt
a kenyértörésben.

vettem, hogy már jó ideje várakoztam... Néztam a képet s amig néztem, kiolvastam a tanulságot is.

A kép, mint látható, a föltámadt Üdvözítőnek ama megjelenését ábrázolja gyöngéd, finom vonásokban, amikor Emmauszba menő két tanítvánnyal ismerteti meg magát a kenyértörés nagy mysteriuma által.

Pompás gondolat s még pompásabb kivitel. A föltámadt Üdvözítőnek szellemies alakja s a két tanítvány áhítatos csodálkozása mesteri kidolgozásban állnak előttünk. Oly mesteri kidolgozásban, hogy lehetetlen eltagadni, miszerint ez alakok szemléltetve tanítanak...

Csak jól meg kell nézni. És akkor elmondják, hogy hiába minden tanulmányozás, minden magyarázat, minden kutatás, Krisztust nem a tanulmányozás, nem a magyarázatok, nem a kutatások ismertetik meg velünk, hanem megismerteti az Oltáriszentség buzgó tisztelete, megismerteti az Oltáriszentséggel való táplálkozás.

Hisz az itt ábrázolt tanítványok is így tapasztalták. Tudjuk, hogy e két tanítvány Jeruzsálemből ment Emmauszba, tárgyalván utközben a mult napok eseményeiről. Szomorkodtak is. A mi nem csoda, mert a Krisztussal történt szörnyü események az ő titkos reménységüket tette tönkre. «Megfeszítették őt. Mi pedig reménylők, hogy ő megváltja Izraelt.» (Luk. 24. 20. 21.) Panaszolták a gyalogos vándor képében hozzájuk csatlakozott Úr Jézusnak... Mire ő magyarázgatni kezdé nekik, hogy mindezekben egy csöppet se csodálkozzanak, mert a dolognak így kellett történnie és nem másként. Utalt az ó-szövetségi próféták jövendöléseire, a mely jövendölések Jézus Krisztus isteni küldését, messiási hivatását, áldozatos halálának titkos becsét, oly ragyogóan világították meg, hogy hallatára a tanítványok szive is hevesebben lüktetett s kezdtek vonzódni az idegenhez.

De más eredménye nem volt Krisztus fölvilágosító, tanító szavának. Még csak az sem következett be, hogy ékes, meggyőző és magasztos szavai nyomán megismerjék őt. Vonzódtak és körükben tartóztatták ugyan: «Maradj velünk, mert esteledik és már hanyatlik a nap», (Luk. 24. 29.) de ez nem Krisztusnak, hanem a szépen szóló, a vigaszos szavu idegennek szólt.

Hogy aztán megismerjék mégis Krisztust, az Oltáriszentséghez kellett Jézusnak nyúlnia. «Lőn, mikor letelepede velük, vevé a kenyeret és megáldá és megszegé és nekik nyujtá. És megnyilának az ő szemeik és megismerék őt; de ő eltűnék szemeik elől.» (Luk. 24. 30—31.)

És itt van a tanulság. Krisztusról nem elég olvasni, nem elég tanulni, nem elég adatokat gyűjteni, hogy megismerjük. Nem ismertet meg vele eléggé a megdönthetetlen bizonyítékok nagy halmaza sem. Hanem Krisztus ismeretéhez csak a jó áldozás vezet. Az a jó áldozás, a mely által Krisztus szivünkbe tér, szivünkbe száll — s a mienk lesz örökre.

Nem volna rossz gondolat tehát, ha mindazok, kik apostolkodnak lelkes

hévvel Krisztus széleskörű megismertetésében, ha mindazok nem felejtenek el apostolkodásuk közben e tényt: nem a szavak, nem a tanok, hanem a buzgó áldozás terjesztik Jézus ismeretét. Ezt kell tehát hangoztatni, ezt kell sürgetni, s akkor valóban sokan lesznek, a kik elmondhatják az emmauszi történet gyanánt, mint ismerték meg Krisztust a kenyérszegésben.

Jeszenzzky Kálmán.

Az első szent áldozás.

BEDVES nap, verőfényes nap! A kegyelem napja sugározza be és melege, éltető melege járja át egészen. A szív ünnepel, a lélek öröm- és diadal-mámorban uszik.

Mikor egymást megértő szívek egy szent igérettel kölcsönösen lekötözik magukat, micsoda boldogság zsong a szívekben, micsoda örömlüktet erejükben? Eljegyzésük napja, nekik édes örömnök napja. Hej! pedig de sokszor inkább sirniok kellene, ha félretolva a jövő sűrű fátyolát, beleláthatnának abba a sötét világba, melyet ők oly rózsásnak színeznék ki maguknak. Mennyi fájdalmat fog az eljegyzés még szülni számukra? Mennyi keserű csalódást rejt magában a jövőre nézve? S az a jegygyűrű hány esetben válik nehéz bilincscsé, mely összeszorítja a szívet és nem engedi szabadon föllélegzeni a lelket? ... S mulik az idő s megvirrad egy másik epedve várt nap. Lázasan tevékenységgel készültek reá, előteremtve mindent, a mit a boldogság biztosításához szükségesnek véltek. S a jegyesek örömtől repeső szívekkel rebegik el boldogan a «holtomiglan, holtodiglan»-t az Ur oltáránál, azzal az édes reménnyel, hogy egyesült életüknek minden egyes napja oly boldog lesz, mint ez az első. De a sors belekontárkodik a szerető szívek terveibe és kegyetlenül szétdulja, mit azok oly nagy gonddal, fáradsággal építettek. Mennyi fájdalom, mennyi csalódás itt is? Tudhatták előre és mégis örültek az egyesülésnek. A tapasztalat keserű utóízről oktatta ki őket, de ők csak a megízlelés édességére gondoltak. Hol van egyesülés, mely mélységes, mint a jegyeseké, szent, mint a házasoké és a mellett mindig üde, friss, édes és boldogító?

A lélek egyesülése az Ur Jézussal ilyen! Az első szent áldozás napja pedig e kiváltságos életnek kezdete. Mily magasztos nap! Itt is két szerető lélek, itt is szent igérek, itt is boldog érzet, mely csordultig tölti meg a szívet. Az ég Királya száll le a szegény koldushoz és lakást vesz nála. Az örök boldogság birtokosa látogatja meg a siralomvölgy bús lakóját, hogy szegénységét gazdagságra fordítsa, hogy szomorúságát örömmre változtassa. A menny fénye, ragyogása nem oly kedves Neki, mint e lélek kicsi kamrája, melyben vendégül várja Őt a szeretet. A szentek megszámlálhatatlan serege környezi Őt égi hazájában és gyönyörködik boldogító látásában, de azért

Ő nem feledkezik meg azokról, kik még e földön vannak és epednek utána. Leszáll tehát gyermekeihez, hogy megörvendeztesse őket szomoruságukban, erősítse gyengeségükben, biztassa kislelkűségükben. Meg nem fosztja az ég lakát a visio intuitiva kimondhatatlan boldogságától, de nem is hagyja jutalom nélkül a földiek mélységes hitét, melylyel hiszik, hogy a kis ostyában valósággal jelen van közöttük. S mivel Isten, isteni bőkezűséggel jutalmaz is. Nem muló javakkal, hanem önmagát nyújtja ajándécul. Valóban isteni ajándék! A ki Istent hordja szívében, miben érezhet hiányt? Hiszen Isten magával hozza az ő kegyelemkincseit is mind, csak táguljon ki a lélek minél jobban, Ő betölti majd szinig minden zugát. Hoz békét megelégedést, hoz hitet és lankadni nem tudó reménységet, újra éleszti és lánggra gyulasztja a szeretet tüzét, mely melegít, éltet, bátorít és a boldogság paradicsomává tudja varázsolni a különben sivár életet. Mert a szeretet tűz, tűz, mely elemészt minden akadályt, mely fölolvaszt minden ridegséget, mely hajlékonynyá tesz minden dermedtséget. A szeretet nem tűr fogyatkozást, kiegyenliti a különbözeteket, simává teszi, a mi érdes volt és eltávolít minden bántó kinövést. Ne mondja senki, hogy nem tapasztalja a szent áldozásnak e csodás hatásait magamagán. Ha valakinek szíve telve van a földiekkel, alig jut hely benne az ég Urának. S bármint akarná is ezt a szívet kegyelmeivel gazdagítani, bármint is akarná e lelket malasztajándékaival szinig betölteni, nem teheti, mert nem talál ezeknek helyet benne. Üresítsük ki tehát alaposan a mi lelkünket és tapasztalni fogjuk az eucharisztikus Ur Jézus kibeszélhetlen bőkezűségét.

De kivált első szent áldozásunk napjára készítsük el jól lelkünket, hogy egész teljében érezzük az Ur Jézus közelségének, velünk való egyesülésének boldogságát. Királyi vendéget várunk, legyen a mi lelkünk méltó ily magas vendég fogadására. Az Úr Jézus epedve várta ezt a reá nézve boldog örömnapot, ne legyünk mi sem restek, hanem mutassuk meg szorgos készületünkkel, hogy mindennél többre, nagyobbra becsüljük a mi édes Megváltónkat. A világ szegényes istállóban fogadta, kemény kis jászolban vetette meg nyughelyét. Később üldözte, mert gyűlölte és végre keresztet ácsolt össze és arra reászegezte kegyetlenül. Vajjon mi is csak ily gondozatlan hajlékot készítünk számára, melyen szabadon járnak a szenvedélyek szelei, mint azon a bethlehemi istállón a deczemberi hűvös szelek? Vajjon mi is csak közömbösséget tartunk készen számára szívében és bűneinkkel újból és újból keresztre feszítjük Őt, mint a zsidók tették? Oh nem és ezerszer nem! Az édes Üdvözítő sirna fölöttünk, mint sirt Jeruzsálem fölött, előre látva hűtlenségét. S mindön annyi szív egészen elzárkozik előle s mikor annyi elme teljesen elfordul tőle, mi nyissuk meg előtte lelkünk kapuit és porba hullva valljuk Őt megváltó Istenünknek. S ha majd az élet harczában lankadni készül karunk, ha a hiteilenség ördöge kezdi sötét szárnyait elménkre bori-

tani, ha a kislelkűség és kétségbeesés szomorú éjszakája kezd bizalmunkra borulni, az első szent áldozás édes emléke föl fogja ébreszteni szunnyadó lelkünket, el fogja üzni a kísértés mesterét és ismét bátorságot és bizalmat fog belénk önteni. Ez az édes emlék a megpróbáltatások között is biztos fegyverünk lesz, mert az örömök és gyönyörök közt bölcs mérsékletre fog serkenteni, eszünkbe juttatván azok hiuságos voltát, a keserűségekben pedig vigasztal és megnyugvással fogja háborgó lelkünket eltölteni. Nagy buzgósággal készülünk tehát az első látogatás fogadására, hogy édességét soká, soká érezzük lelkünkben!...

A nagy Napoleon életében olvastam. Akkor történt, mikor hatalmának zenitjén állott csodálva, bámulva az egész világtól. Egy napon tábornokainak körében időzött, midőn ezek kölcsönösen életüknek legszebb, legnevezetesebb eseményeit mondták el egymásnak. A nagy császár némán hallgatta beszédüket. Végre megszólalt:

— Tudják-e uraim, melyik volt az én életemnek legszebb napja?

A tábornokok mindegyike tudott egy dicsőséges napot említeni, mert Napoleon valóban sok dicsőséget aratott csatáiban és diadalról diadalra vezette győztes hadait. Mint egy második Nagy Sándor hódítva taposott végig a vén Európán s úgy látszott, mintha az egész világrészt

akarná jogara alá hajtani. Volt tehát választék elég a dicsőségteljes napokban és el is sorolták jóformán valamennyit.

— Egyikük sem találta el — szólt végre komolyan a hatalmas császár. Amazok kérdőleg néztek urukra.

— Ismétlem — mondá Napoleon — nem jól ítélték, midőn diadalaim napját tartják legszebb, legkedvesebb emlékü napjaimnak. Csak egy ilyen van, és ez első szent áldozásom napja!

A hithideg tábornokok lenéző mosolylyal fogadják a császár kijelentését. Csak egy marad komoly és a szemében föcsillanó tűz mutatja, hogy a nagy hősnek szavai visszhangra találtak az ő hívő lelkében.

Drouot tábornok volt.

Napoleon hozzálép, megveregeti vállát és így szól:

— Igen helyes, derék bajtárs! Nagyon örvendek, hogy legalább ön megértett engem!

Hogy mennyire szivből fakadt a nagy császár ama szép állítása, világosan mutatta egész életmódja a számkivetés szomorú napjaiban. S midőn érezte, hogy közeleg az utolsó óra, buzgó imában kérte az Istent, hogy kit az első szent áldozás napján oly édes kegyelmekkel halmozott el, élete utolsó óráján is ez édesen jóleső békével töltsse el. Mire magaköré gyűjté egész környezetét és a legszilárdabb meggyőződés hangján kijelenté, hogy mint a róm. kath. egyház fia akar meghalni s azért gyónni és áldozni kíván, a mi meg is történt. Lám! az első szent áldozás utolsó kegyelem-sugara! Elért annak az oly hányatott életnek végére és bearanyozta még a halálos ágyát is.

Megvirradt a szép nap! Uram! lelkem készen vár! Jöjj, térj be szegény hajlékomba! Meggyújtottam szivemben a hit világát, fölékesítettem a remény smaragdjaival lelkem trónusát, meggyújtottam a szeretet örömtüzeit! Jöjj, oh édes Jézusom! Éleszd hitem világát, foglald el szivem smaragdos trónusát és tápláld szereteteddel szegény lelkemet az örök életre. Amen.

Dr. Babura László.

Féval Pál első szentáldozása.

ARRRA a bűnös fiatal emberre nézve, a kinek szivét zsenge korában a jól végzett első szentáldozás boldogsága, gyönyörűsége rezgettette meg, nem vészett el minden. Az édes emlék még ott él szivében, illata még nem tűnt el egészen, a mennyei lakoma édes eledele még nem vészette el tápláló erejét.

Majd ha a csapások lesujtják, majd ha az ifjúkori tüzes vér lassan lecsillapul, ha legkedvesebb barátaiban csalódik, ha mélységes forgatagot lát maga körül, a melybe egymás után behullanak ábrándjai, majd akkor, talán nem is tudja hogyan, szépen letérdel Isten keze nyomása alatt és megtér ahhoz a valláshoz, a melynek oly boldog örömeit élvezte élte hajnalán.

Féval Pál így rajzolja elénk ezt a vigasztaló igazságot.

— Első szentáldozásomat jól akarom végezni!

— Remélem is! — szólt Károly komolyan.

Aztán újra kezdte:

— Az említett napon, mikor az utnak a felét már megtettük, apám nagyon elfáradt, halántéka verejtékes volt. Azt mondta:

— Ha addig a rétig el tudok menni, majd mutatok neked valamit. Tovább mentünk, többet nem beszéltünk az első szentáldozásról. Sokáig elgondolkozott. Noha karomra kellett támaszkodnia, s én ajánlottam neki, hogy forduljunk vissza, egyre csak azt felelte:

— Nem, nem, valamit akarok mutatni neked!

Végre ide érkeztünk. Atyám leült erre a fatörzsre, épen, a hol most vagyunk s két kezével letörölte homlokáról az izzadtságot.

— Nézd csak! — mondta diadalmasan.

— Mit? — kérdeztem, mert semmit sem láttam.

Botja végével a kis hajtásra mutatott, a melyiken most ezeket a kis pikkelyes bimbókat láthatod. Akkor két vastag, duzzadt levélkéje volt, a milyenek a friss hajtások szoktak lenni.

— Ebben a gesztenyefatörzsben élet van! — mondtam.

— Hogyan magyarázod meg?

— Könnyen — válaszoltam nevetve — ezen nincsen semmi csoda.

— Csalódol! — felelt komoly hangon. — Ez csodálatos dolog! Lássuk hát, mondd meg nekem az okát, miért van élet ebben az élettelen fatörzsben. Fejtsd meg, vagy térdelj le.

— Velem, kis Jánosom — folytatta Károly — nem is tehettek volna jobbat, mint mikor letérdeltetek. Olyan jó térdelni! Csak térdenállva éreztem magamat igazán szabadnak, nagynak, büszkének! De engedelmeskedni akartam atyámnak, a ki kissé gyermekesnek tűnt föl előttem.

A fatörzs egészen így volt, mint most, a földtől szépen megtisztítva, egyik oldalán kővel, másikon ezzel a doronggal alátámasztva, úgy hogy a talajjal egyáltalán nem érintkezett. Láthatod itt, kis Jánosom, a hogy akkor volt. Jól körülnézegettem és azt mondtam:

— Valóban, ez meglepő!

— Nem! — felelt atyám különös megindultsággal. — Ez egészen közönséges dolog, de az én szememben egy imádandó csodának jelképe: annak a szent, annak a föloldhatatlan köteléknek jelképe, a mely a gyermeki lélek és az Ur Jézus istensége között keletkezik első szentáldozáskor.

A fatörzs végénél egy málvabokor volt. Fölrugta lábával, s megmutatta az elrongyolt zsinórhoz hasonló, vékonyka kis gyökeret, egyik végével a csonka törzsben, másikkal a földben...

Károly elhallgatott. Könnyes szemmel, remegő hangon folytatta:

— Édes gyermekeim, ugy-e jobban megértitek ezt a képet, mint a hogy én akkor fölfogtam! Nemsokára rá buzgón elvégeztem első szentáldozásomat, kedves emlékét most is szeretettel őrizem. És egy napon, mikor már oly hosszú életet éltem bűnösen, éreztem, hogy még mindig megvan szivemben az a titokzatos, az a ki nem irtható gyökér, a mely engem Istennel összeköt. Éveken át lázadó, istentelen voltam; drága hitem-

től távol, téves utakon bolyongtam, nagy időn át voltam a tápláló anyaföldből kidőlt fatörzs.

De a gonoszság viritó málvája alatt is láthatatlanul megmaradt az egyetlen gyökér: tudtomon kívül mégis kaptam egy-egy morzsányi táplálékot, egy-egy csöpp nedvességet, hogy a nagy halált, az örök halált kikerülhessem.

Igy az irgalom napján még lehet belőlem is zöldelő, virágzó gyümölcsöt hozó fa; egészen nem haltam meg: egy kis fonál még az élethez fűz engem... Oh, isteni Mester! legyen dicsőség neked az ég magaságában. Ezen a vékony gyökérszálon jöttél le hozzám, méltatlan szolgádhoz, Te, kinek mérhetetlen nagyságát nem tudja befogadni sem egy, sem száz világ. Csodatévő Jézus, ki beszélhetné el jóságodat! Hozzád emelem lelkeimet, imádott Istenem, mindörökön Üdvözítőm! Drága talizmánnal vértetél föl engem, már zsenge koromban megkaptam ezt a szent utieledelt, ezt a letörülhetetlen áldást, a mely más utieledelként egész életemen át legyőzi a halált. Öregségem terhe édes nekem, veszélytől nem félek, hiszen még érzem ereimben ennek a szent beoltásnak hatását és szép utolsó óráim lesz első szentáldozásom kegyelméből.

A nagy regényírónak ebben a szeretettel megírt elbeszélésében, a saját megtérése rajzolatában, magtaláljuk az Istenhez visszafordulás titkát.

Tegnap a lélek még telve volt elfogultsággal, ma tanulékony, mint a gyermek. Tegnap a farizeus göggyével kérkedett, ma félénken jelenik meg az Ur Jézus előtt, a vámos bánatával, Magdolna tökéletes szeretetével. Tegnap hideg, önző szive vad gyűlölettel támadt a szeretet vallásának itkaira, ma, a kegyelem hatása alatt, mélységes hitet lehel, engedelmes és ajkai szüntelenül szent Tamás szavait ismétlik: Én Uram és én Istenem!

Mert a szívben még *mindig megvan az a titokzatos, az a ki nem írtható gyökér* és az első szentáldozás révén még mindig küld neki Isten *egy-egy morzsányi táplálékot, egy-egy csöpp nedvességet, hogy a nagy halált, az örök halált kikerülhesse.*

Az ördög feszülete.

Armand Dorez.

A LEGENDA, melyet most elmondok, az aquilai templom csodálatosan szép festményéről szól. E festmény a megfeszített Jézust ábrázolja s a nép az «Ördög feszületének» nevezi. Egy alkalommal fölkertem egy értelmes öreg olasz házalót, kiről tudtam, hogy az Abruzzók vidékéről való, mesélné el nekem a legenda történetét, úgy a mint azt hazájában a nép hagyományként őrzi. És az öreg, teljesítve kérésemet, körülbelül a következőket mondotta el:

— Vagy százötven évvel ezelőtt — így kezdé elbeszélését — abban a kastélyban, melynek romjai az Aquila fölött emelkedő hegyen még ma is láthatók, élt egy fiatal gróf, a ki korán elvesztette szüleit és árvaságra jutott. Megfosztva a szerető édes anya jó tanácsaitól, a fiatal ember hamarosan elfelejtette mindazt, a mit zsenge korában tőle tanult. A szenvedélyek lelkét hatalmukba kerítették s a környéken nemsokára mindenki csak rendetlen életmódjáról, óriási fényűzéséről s örült költekezéseiről ismerte őt. Végre megunta kastélyát s másutt akarta az élet örömeit tovább élvezni. Minthogy pedig Párist tartotta erre a legalkalmasabbnak, hamarosan áthelyezte oda lakását. Föl is talált ebben a modern Babilonban mindent, a mire csak vágyott, de rengeteg kártyaveszteségei visszatérni kényszerítették Aquilába.

A kastály felügyelője, értesülvén gazdája szándékáról, egy csapással meg akarta szerencséjét alapítani. Volt ugyanis a kastélyban egy szekrényke melyben a gróf kincseit tartotta, ezt a hűtlen felügyelő magához vette és megszökött vele.

Mikor a fiatal gróf, hazatérve, megtudta e nagy csapást, igen elkeseredett, annyira, hogy megérlelődött lelkében az öngyilkosság sötét gondolata. Egy napon már egész komolyan elhatározta, hogy kioltja életét és így kiáltott föl: «No ha már nincs semmi egyebem, mint ez a nyomoruságos kastély, megölöm magamat, mert ha csak az ördög ki nem huz ebből a csávából, nem élhetek tovább így nyomorultan».

Alig mondta ki e szavakat, egy szolga lépett a szobába és Sátán ur látogatását jelentette.

—Bocsássa be — mondá az ifju kissé megszeppenve.

Az inas engedelmeskedett. A következő pillanatban megjelent a nyitott ajtóban egy férfi, a ki harminczöt harminczhat évesnek látszott, szűk vörös nadrágot, vörössel bélelt, hasított ujju fekete zekét viselt, fejét fekete kucsma fődte, a melyről hosszú vörös toll lebegett alá, czipői patkóalakuak voltak s valami sarkanytyuféle csillogott rajtuk, ezeknek bizonyára alkalomadtán hasznukat is vette.

A szokásos üdvözlések után a gróf leült egy karszékbe, az ördög pedig vele szemben foglalt helyet. A fiatal ember lábait a kandallónál melengette, az ördög egyenesen a parázs közé dugta.

— Nos, kedves barátom, szüksége van reám ugy-e?

— Bevallom, uram — válaszolá a gróf — hogy jelen körülményeim között segítsége nem lenne fölösleges.

— Épen azért jöttem, hogy önnek szolgálataimat följánljam.

— Tehát most már nem marad egyéb hátra — szólt habozva az ifju — csupán megegyezni...

— Az árra nézve — egészíté ki a Sátán egykedvűn lóbálva magát székén.

— Igen — válaszolá a fiatal ember s érezte, hogy a dolog kellemetlen fordulatot kezd venni.

— Mindenek előtt megjegyzem — folytató a Sátán körmeit a gróf zsebkésével egyengetve — hogy nagyon jó és szerény leszek.

— Ez megnyugtat kissé — szólt a gróf — de előre is figyelmeztetem, hogy bármily kevés aranyat vagy ezüstöt kívánjon is, nincs módomban önt kielégíteni.

— Eh, mi szükségem lenne nekem az ön aranyára és ezüstjére — pattant föl az ördög — csinállok én magamnak annyit, a mennyit akarok. Nézzen ide — s ezzel egy izzó parazsart vett ki a tűzből — nyujtsa a kezét — s az elhalványodott ifju tenyerébe tett egy csillogó aranyat, a mely oly hideg volt, mintha a bányából most került volna elő.

— Értem — válaszolá a gróf — ennek tehát nincs értéke ön előtt, de hát mit kíván? beszéljen világosan.

A Sátán kissé elgondolkozott.

— Azt kívánom — szólalt meg végre — hogy lelkét nekem adja.

— Legyen — mondá a gróf.

— Fogalmazzuk meg tehát a szerződést — folytató a Sátán.

— Mondja tollba kérem — s a gróf előszedte íróeszközeit.

Öt percz múlva a Sátán és a fiatal ember már alá is irták a szerződést. Az előbbi kötelezte magát arra, hogy a gróf minden vagyonát visszaadja, az utóbbi, a szerencsétlen ifju pedig lelkét ígérte oda. «De — mondá a Sátán — ez nekem még nem elég, önnek a Krisztust lábával kell tipornia.» A szegény gróf annyira lecsuszott már a bűn lejtőjén, hogy az ördögnek ezt a kívánságát sem volt képes megtagadni.

Erre a Sátán zekéje alól vásznat vett elő, kiterítette azt a padozatra s néhány ecsetvonással remek szép fölfeszített Krisztust festett reá.

— Teljesítse ígéretét! — parancsolá a fiatal embernek.

És a gróf, fölemelve lábát, már-már kész volt arra, hogy e rettenetes szentségtörést elkövesse, midőn a Megváltó fönséges arczára pillantott, s

annyira meglepte őt ennek az arcnak az isteni szelidsége és jósága, hogy önkénytelenül is térdre borult előtte és keresztet vetett magára. Bármennyire dühöngött az ördög, ő teljes szívéből imádta az Ur Jézust, könnyekre fakadt és ezek az őszinte megbánás könnyei voltak.

A Sátán erre iszonyu méregbe jött. Ő már jogos tulajdonának tekintette a fiatal gróf lelkét s ime kénytelen az Istennek átengedni azt. Abban a pillanatban, midőn boszut akart állni a grófon, észrevette, hogy az aquilai papság, melyet a vallásos szolga értesített volt az ördög jelenlétéről, keresztel és kibontott egyházi lobogókkal közeledik, hogy elűzze a sötétség fejlődését. E látványra a Gonosz megfutamodott.

Az «Ördög feszületét» remek művi keretbe helyezték, s nagy pompával és ünnepséggel vitték át Aquila székesegyházába, a hol az még jelenleg is látható. A mi a fiatal gróft illeti, ő még az nap töredelmesen meggyónt s föloldoztatott bűnei alól; egy hónap múlva pedig a szent Benedek-zárdába vonult, hogy Istennek ajánlva életét, kiengesztelje Őt azért a sok botlásért, melyet könnyelmű ifjúságában elkövetett, főképp pedig, hogy bocsánatot nyerjen utolsó és legnagyobb bűneért. Francziából: *Fluck Jolán.*

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

Jézus a jászolban.

I.

Jézus a tabernaculum (oltáriszekerény) jászolában egyenlő szeretettel fogadja a kicsinyeket és a nagyokat, a gazdagokat és a szegényeket. Oda mindenki jöhet hódolatát bemutatni.

★

Jézus Krisztus halandó élete első napjainak csodálatos történetét ismerjük.

Gyakran csodálkozás fogott e jászol előtt, a hol Istenünknek az emberek

iránt való kegyessége föltűnt, reményt hozván számunkra az örök javakhoz és az eszközt, módot azok elérésére.

De a mit nem birunk eléggé csodálni, az az, hogy oly könnyedén enged magához közelíteni mindenkit, rang és állapotkülönbség nélkül.

Sőt, mi több, nem elégszik meg csupán a neki nyújtott hódolat elfogadásával; hanem az emberek iránt lángoló szeretetét, a kiknek ő az Üdvözítőjük, azzal fejezi ki, hogy őket különféle csodákkal alacsony, szerény jászolához hívja, eme bölcső köré, a mely az emberiség iránt való hősi gyöngédségét oly hangosan hirdeti.

A Szentségi tabernaculum, mondtuk, az a jászol, a melyben Jézus nyugszik.

Nem kell nagy fejtörés ahhoz, hogy észrevegyük a bizalmas közléseket,

a melyek egyikét a másikhoz fűzik, nekünk pedig megengedik, hogy emebben amannak a képét fölta-
láljuk.

Minden reggel, midőn az imá-
dandó áldozatot bemutatom, az át-
lényegülés pillanatában úgy tetszik
nekem, mintha e mennyei szózatot
hallanám:

«Ime, nagy örömet hirdetek nek-
tek. Most született nektek a ti Üdvö-
zítőök».

Azután, midőn a tabernaculumba
záratik a ciborium, a melyben szá-
munkra szent ostyák őriztetnek, ismét
úgy tetszik nekem, mintha e hang
igy szólna hozzám: E jelről ismeri-
tek meg, kisdedet találtok, pólyákba
takarva, jászolba fektetve.

Midőn pedig szerencsés vagyok
ajkaimat fölnyitni, hogy az imá-
dandó Oltáriszentséget szegény szívembe
fogadjam, magamat hála és szere-
tetre buzdítandó, így szólok magam-
hoz:

Oh lelkem, fölötte örvendj, kisded
ajándékozott neked; a csodálatos
titokszerű pólyákban felismerted őt,
a melyekbe be volt takarva, az oltári
szekrényjászolában nyugodni találtad.

II.

Midőn hozzá közeledünk, legyünk
kicsinyekké, mint a pásztorok — az
egyszerűség, alázatosság és őszinte-
ség által.

Betlehem tájékán pásztorok valá-
nak, a kik nyájaikat őrizve virrasz-
tottak.

Elsőknekők hivattak meg és bocsát-
tattak az isteni kisded bölcsőjéhez.

Hallván az angyal szavát, egymás-
nak mondák:

«Menjünk Betlehembe és lássuk a
csodát, a mely ott történt és a melyet
az Ur nekünk kijelentett».

*

Tanulmányozzuk gyorsan azt az
olvasmányt, a melyet az evangéliumi
elbeszélés nyújt, hogy azt az Oltári-
szentséggel való hasonlatosságunkra
alkalmazzuk.

A pásztorok a világ és saját maguk
előtt kicsinyek valának s ime ép
azért nagyok ők Isten előtt; azért
küldi hozzájuk hadseregének fejedel-
mét, hogy őket magasztos kijelentésre
meghívja.

Legyünk kicsinyek az emberek
előtt; alázzuk meg magunkat önma-
gunk szemében és tabernaculumaink
Istene gyakrabbi áldozásokra, bizal-
masabb és édesebb közlekedésekre
hiv meg.

A mint az angyal szólt, a pásztro-
rok mit se kételkedtek többé; a já-
szolhoz siettek; ez annyira alázatos
alakban fölismerték Istenüket, őt di-
csőitve és irgalmasságát elbeszélveter-
tek onnan haza.

Mily csodálatos oktatás az egysze-
rűségről, az alázatosságról és az őszin-
teségről!

Mint a pásztorok, legyünk *egy-
szerűek*; mit se követelve, mire se
számítva az Oltáriszentséggel való
viszonyunkban.

Mint a pásztorok, legyünk *aláza-
tosak* és a szerény külső alatt ne
vonakodjunk Üdvözítőnket elismerni,
ne kételkedjünk főleg ez alázatossá-
got föleleveníteni magunk viseleté-

ben, a melynek példája szerint kell alakulnia.

Végül, mint a pásztorok szívesen gyakoroljuk az *őszinteséget*.

Elbeszélésük naiv és egyszerű, örömük teljessége természetes módon nyilvánult, társalgásuk mesterkéletlen volt.

Oh! ki varázsolja vissza a mi színelő és ravasz korunkba e szeretetreméltó és megható őszinteséget!

III.

Legyünk gazdagok, mint a királyok a szeretet, a buzgóság és az áldozat szelleme révén.

★

Isten a kicsinyeket és az alázatosakat szereti, de ezért gazdagokká is teszi, mert nemcsak a világ szerint való gazdagok vannak, a kikre átkot mondott, hanem vannak gazdagok Isten szerint is; miként szent Ágoston mondja: *«vannak Isten gazdagjai is»*. *«Sunt et divites Dei.»*

Gazdagok is lesznek tehát Jézus jászola körül?

Ámde, tetszett Istennek, hogy minden gazdag hasonlítson a hatalmas napkeleti bölcsekhez!

Tetszett Istennek főleg, hogy az Oltáriszentség minden imádója, hogy minden áldozó eme gazdagságokkal ruháztassék föl, a melyeknek érdemét és árát a mágusok ajándékai előttünk jelképezik.

Tetszik nekem, látni őket, a mint az éj csöndjében az alázatos külső alá rejtett Istenüket imádják.

De, a mit leginkább szeretek tekintetbe venni: az az érzelmük kifeje-

zése, midőn ajándékaikat följánlják, a melyből én azt a titkot akarom megtanulni, hogy miben szorgalmatoskodjam, mikor szerencsés vagyok Jézust a szent ostyában magamhoz venni és imádni.

Ennek a királynak, a kinek trónja a jászol és palotája: istálló, a mágusok *aranyat* áldoznak.

Ugyanennek a királynak, a kinek a tabernaculum a királyi széke, fogom ajándékozni, hogy kedves legyenek előtte, mint a napkeleti bölcsek, — a *szeretett aranyát*, de tiszta aranyat, vegyület nélkül, a legőszintébb elfogulatlanság olvasztó tégelyéből kikerült aranyat.

Ennek az Istennek, a kinek nagysága az emberség fátyola alá rejtőzik, a mágusok *tömjént* ajándékoznak.

Ugyanennek az Istennek, a kinek fölsége a szentségi színek alá rejtőzik, a buzgó *imádság tömjénét* áldozom, hogy azt, mint jó illatu áldozatot mutassam be trónjánál, hogy az mennyei illattal illatosítson engem.

Ennek az embernek végül, a kinek születése oly szegény, a kinek élete oly ismeretlen lesz, halála pedig oly fájdalmas; a mágusok *mirrhát* áldoznak; illatszert, a mely a halottak bebalzsamozására szolgált.

Ennek az Istenembernek, a kinek eucharisztikus élete oly jól ecseteli előttünk a halál látszatát, ajánlom *vezeklésem, önmehtagadásaim* mirrháját, hogy hozzá hasonlitsam az áldozat szellemével, hogy mindent csak vele tegyek, a mint azt ő kívánja és én óhajtom.

Mediator.

Szív a — Szívhez.

Áldott Szive Jézusomnak
 Vedd kegyesen imádságom,
 Legyen az, mint tömjénillat
 Istenáldott szent oltáron!
 Drága gyöngye tengermélynek,
 Czedrusa a Libanonnak,
 Dehogy jön oly mélyről, ez meg
 Zsámolya csak zsoltáromnak.
 Mélységes nagy mélységéből
 Ered az a gyermekszívnek

Egetjáró czedrusnál meg
 Még magasbra — Hozzád tér meg.
 Gerjedelme odahajtja
 A szivednek közepéig,
 Adj neki hát bebocsátást,
 Meghallgatva könyörgését:
 Jézusom, a két kezeddal
 Áldj meg minden édes anyát,
 Oh de főleg az enyémet!
 Tedd Szivedbe ezt az imát!....

Pannón.

Oltáregyesületi ügyek.

A központi oltáregyesület XIII. Leo pápa jubileumában méltóképen vett részt. A husvétii zarándoklatban, melynek vezetője az egyesület II. igazgatója *Glattfelder Gyula dr.* volt, nagyobb számmal voltak képviselve az egyesület vezetőtagjai, nevezetesen özv. *Rudnyánszky Ferenczné, Éberling Józsefné és Irén, Aigner Lajosné* és mások, kikhez Rómában az egyesület alelnöke *dr. Kiss Aladárné* is csatlakozott. A küldöttség egy az *Oberbauer-czég* műizlését dicsérő remek kivitelű kelyhet vitt magával

jubileumi ajándék gyanánt, melynek talpába e fölirat volt vésve: *Leoni XIII. per quinque lustra vicariatum Christi in terris gloriose gerenti societas Eucharistica Budapestinensis.*

A husvét vasárnapján tartott felejtetetlen audiencián nyújtott át a kehely a Szentatyának. *Glattfelder* másodigazgató fölemlítette a viszonyaink iránt melegen érdeklődő pápa előtt az idei kiállítás sikerét, valamint azon körülményt is, hogy az összes tárgyak az ő nevében osztattak szét. A Szentatyát nagyon kedvesen érintette a jelentés s elismerő szavakban fejezte ki megelégedését s buzdított a további kitartó munkára. Majd átnyújtotta a másodigazgató néhány szó kíséretében a kelyhet, melyet a szent aggastyán látható gyönyörűséggel vett át s ismételten kifejezést adott köszönetének s szeretetének. Sőt midőn az egy óráig tartó audienciának vége volt, *Zichy Gyula gr.* kamarásával magánlakosztályába hozatta a szép ajándékot, újra meg újra

megtekintette, elolvasta a fölriratot s ismételten kijelentette, hogy a magyar hivek nagy örömet szereztek neki figyelmükkel és szeretetükkel.

Az oltáregylet jelen volt tagjaira bizonyára felejthetetlen lesz e szép nap emléke.

Nem feledkeztek meg a zarándokok a budapesti örökimádási zárda lakóinak római testvéreiről sem. — Ugyancsak husvét vasárnapján délután fölkeresték a Maria Reparatrix apácák Via de Lucchesin levő anyakolostorát, hol a buzgó szerzetesnők lekötelező nyájassággal és szeretettel fogadták őket, melegen érdeklődtek az örökimádási templom ügye iránt s biztosították a zarándokokat, hogy állandóan imádkoznak nagy ügyük sikeréért.

Ugyanezért imádkoztak a zarándokok is a gyönyörű templomban kitett Oltáriszentség előtt, kérték a szentségi Jézus kegyelmét az egyházra s annak dicsőségesen uralkodó fejére, a magyar hazára s a magyar eucharisztikus művek fölvirágozására.

A kolozsvári oltáregyesület 1903. évi április hó 18-án, 19-én és 20-án szentséges atyánk XIII. Leó pápaságának 25-ik évi jubileuma alkalmából szegény templomok fölszerelésére szánt készleteit a belvárosi róm. kath. leányiskola (Mátyás király-tér) emeleti termében közszemlére tette ki. A kiállítással kapcsolatosan az oltáregylet az istenitiszteletet a következő rendben tartotta meg:

Április 18-án (szombaton) d. u. 3 órakor az erdélyi püspök ur ő méltósága a készletek megáldásával

kiállítást megnyitotta. A kiállítás megnyitása után szentgyónás volt.

Április 19-én (vasárnap) reggel 8 órakor a legfenségből Oltáriszentség nyilvános imadásra kitétetett és kitéve maradt esti 6 óráig; 9 órakor ünneplés egyesületi szentmise, utána szentbeszéd. Délután 6 órakor szentbeszéd, tartotta az oltáregyleti igazgató; utána litánia, melynek végzetével a legfenségesebb Oltáriszentség visszahelyeztetett.

Április 20-án (hétfőn) 1/27, 1/28 és 10 órakor szentmise. Az énekeket az *oltáregyesületi énekkar* adta elő. Az oltáregyesület április 26-án d. u. 4 órakor közgyűlést tart, melyen a kiállítás tárgyainak szétosztása fölött határoz.

† Stecher Márton. Hosszas és fájdalmas, de példás megadással elviselt betegség után kiszólitotta az egek Ura az élők sorából a csanádi egyházmegyének egyik derék és munkás papját, főtiszt. *Stecher Márton* alsótorontáli kerületi esperest és párdányi plébánost, a ki 1903. évi febr. 26-án a halotti szentségek ájtatos fölvétele után Budapesten áldozópapságának 31-ik, életének 57-ik évében meghalt, hová egészségének helyreállítása végett ment.

Született 1846 márcz. 8-án Nyerőn; tanulmányait jeles sikerrel Temesvárott a csanádi papneveldeben elvégezvén 1872 június 25-én áldozárrá szenteltetett. Mint segédlelkész működött Eleméren, Gyertyámoson és Verseczen. Miután 1887—1888-ban a verseczi hitközséget mint ideiglenes helyettesplébános vezette,

ugyanaz év július 28-án kineveztetett párdányi plébánossá, 1892-ben pedig az alsó-torontáli kerület esperesévé.

Mindezen hivatalokban Isten dicsősége és a lelkek üdvéért lángoló buzgalma által tűnt ki, melyet egyházi előjárói ép úgy elismerésükkel, mint a hívők kiváló tisztelettel, odaadó ragaszkodással méltányoltak. Párdányban végbement temetése fényes bizonyosságot tett arról, mily rendkívüli szeretettel voltak hozzá, a jó pásztorhoz, kit nemcsak a rábizott hívők nyája, hanem az egész vidék tisztelt, szeretett és gyászolt.

Hívőit nemcsak serkentette, buzdította a legfölségesebb Oltáriszentségben jelenlevő édes Jézus, isteni Megváltónk imádására, hanem saját részéről is a legszebb példát adta és hívőinek minden kitelhető módon alkalmat is nyújtott erre, megalapítván az örökimádás fiókegyletét, behozva a 40 órai imádat és minden hónap utolsó vasárnapján a nyert püspöki engedély alapján az Oltáriszentségnek az egész napon való kitételét és imádatát! Ilyenkor a templom, az oltár mint Isten trónusa teljes fényben ragyogott, a hívők pedig seregesen jöttek ahhoz, ki szeretetteljesen hí: *«Jöjjetek énhozzám mindnyájan»*. Paptársait és oltártestvéreit hasolóképen serkentette, lelkesítette az örökimádási fiókegyletek létesítésébe. Hasonlóképen a hol az egyház ügyei megkivánták, mindenben élénk részt vett. Szava és példája pedig mindenkor világiakra és egyháziakra egyaránt a legjobb, a legnemesebb hatással volt. Adja a jó Isten neki az

örök jutalmat, édes Jézusunk pedig, kiben hitt, remélt és kit forrón szeretett, fogadja őt mennyeknek országába! Nyugodjék békében!

A lugosi egyházmegyében begyűlt adományok: a markovetzi gör. kath. hitközségtől 4 kor., Joachim Zsuku markoveczi gör. kath. plébános 2 kor., Teaha Demeter kizdiai lelkész 2 kor., sziklasi gör. kath. hitközség 2 kor., greováczi gör. kath. hitközség 4 kor., Klopodia gör. kath. hitközség 4 kor., Klopodia 30 hívétől 7 kor. 20 fill., Szerbcsanádi gör. kath. hitközség 4 kor., Secosau Miklós szilasi gör. kath. lelkész 1 kor. 60 fill., Bárbus Miklós szilasi gör. kath. segédlelkész 1 kor., Pop Demeter balinczi gör. kath. lelkész 4 kor., folyai gör. kath. hitközség 2 kor., petrományi gör. kath. hitközség 4 kor., a jankahidi gör. kath. hitközség és hivektől 17 kor. 50 fill., zgribesti gör. kath. hitközség új tag 4 korona. Összesen 63 kor. 30 fillér.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1903 január hóban befolyt díjak:

Veilnberger Amália 2 k, Morzsányi Józsefné 2 k, Morzsányi Károlyné 2 k, Kremmer Antalné 2 k, Kaiser Károlyné 6 k, Jekl Terézia 1 k, Gosztonyi Kálmánné 10 k, Csőke Hedvig 2 k, Perczel Crescence 2 k, Hahher István 6 k, Závorszki Zsuzsa 2 k, Strba Franciska 2 k, Strba Teréz 2 k, Cserne Klára 2 k, Cserne Ede 2 k, Mareczki Jozefa 4 k, Mucsek Mária 1 k, Mucsek Józsa 1 k, Smutcz Anna 1 k, Kocsis Katalin 2 k, Német Erzsébet 24 f, Bojla Emilia 40 f, Baranyi Mária 40 f, Kauser Józsefné 2 k, Kauser Vilma 2 k, özv. Gerlóczy Ká-

rolyné 2 k, Tóth Györgyné 2 k, Galli Vilma 2 k, Kheyll Eleménné 6 k, Török Árpádné 4 k, Vrasits Jenőné 4 k, Niesenberger Irma 4 k, Ft. dr. Hanauer István ur Veszprém-egyházmegye területéről 353 k 66 f, özv. Valenta Andrásné 20 f, Német Francziska 2 k, Örgróf Pallavicini Edéné 10 k, Bartl Malva 4 k, Pallavicini Stephania grófnő 4 k, Csiki tagoktól 4 k 76 f, Stephan Mária 1 k, Luby Gézáné 2 k, Mészáros Tiborné 2 k, Karl Magdolna 2 k, Emmer Kornélné 24 k, özv. Tuszovszky Gyuláné 2 kor, Gervay Lujza 2 k, Zwirna Anna 24 f, Áldassy Antalné 4 kor, dr. Kakucsy Györgyné 4 k, Anderlik Edéné 4 kor, Hamvasy Mária 4 k, Gebel Lujza 1 k, Fuhrmann Katalin 24 f, Carstensen Ottilia 2 k, Krámarik János 2 k, Krámarik Borbála 2 k, Dr. Szikszay Sándorné 2 k, Hevesy Sándorné 2 k, Szigel Ferenczné 2 k, Richter Józsefné 2 k, Kaiser Nándor 2 k, Aranyosy Ida 1 k, Schulman Ferenczné 1 k, Gázsó Lászlóné 10 k, Hakl Ferenczné 50 f, Poór Mari 24 f, Bencze Ferenczné 2 k, Bencze Ferencz 2 kor, özv. Pölczl Jánosné 2 kor, Pölczl Géza 2 kor, Kováts Ferenczné (Zsigard) 1 k, Kováts Gizella 2 k, Bogárn Mari 2 kor, Glinsky Borbála 2 kor, Gaugusch Anna 2 k, Párdusz Mária 2 k, Frits Etelka 2 kor, Janik Mária 2 kor, Zlinsky Leopoldina 2 kor, Institoris Endréné 2 kor, Nagy Verhegyi Mária 2 k, Schill Jánosné 2 k, Gebhardt Rezsőné 6 k, Dvorzsák Eliz 2 k, Anna Kauzzill 2 k, Hásman Ferenczné 2 k, Birkl Flóris 2 k, Gernedl Mihály 4 k, Thaler Ignáczné 2 k, Schäffer Istvánné 6 k, Szende Alajosné 2 k, Flory Józsefné 2 k, Kren Teréz 2 k, Holzbauer Zsófia 2 k, Holéczy Józsefné 4 k, Kováts Józsefné 1 k, Oláh Istvánné 1 k, Maret Hermanné 4 kor, Nagy Gizella 24 f, Hubai Fáni 80 f, Palicza Ilona 1 k,

Ryba Johanna 2 k, özv. Papp Lajosné 4 k, Staffenberger Mari 4 kor, Tuschl Vilma 2 k, Krčmarž Irma 4 k, özv. Majláth Györgyné 10 k, Blundell Unovics Lujza 10 k, Szőke István 24 f, Szállási József 24 f, Szállási Ilona 24 f, Dányi Mária 24 f, Majercsák Katalin 24 f, Högye Mihály 48 f, Högye Anna 48 f, Klinkovics Rozália 2 k, Szőke János 2 k, Bugár Terézia 4 k, Bugár Ludovika 4 k, Charamza Francziska 3 kor, Gurasits György 8 k, Bellovits Ágnes 4 k, Toldik Györgyné 60 f. Harrer Gyuláné 20 k, özv. Petőfi Károlyné 2 k, Gregoretz Mária 1 k, Szirmai Rezső 1 k, özv. Brüdl Venczelné 40 f, Szabó Katalin 1 k, Ledniczky Borbála 2 k, Smolén Anna 2 kor, Handzó Mihály 2 kor, Bagyula Francziska 1 k, Szabó Matild 1 k, özv. Pálócz Mihályné 2 k, gróf Wartensleben Ida 2 k, Heinrich Hermin 2 k, Csiszár Jánosné 10 k, Kőrösi Róza 2 k, Streysz Béláné 1 k, Vasó Galambosi Mária 1 k, özv. Kéri Jánosné 2 k, Ormos Jánosné 4 k, Kövér Mária 2 kor, Heinrich Kálmánné 10 k, Kohutyik Mari 2 k, Kövér Kálmánné 10 k, Goszthonyi Mihályné 20 k, Kiss Aladárné 200 k, özv. Kalász Józsefné 40 f, Nagy Jánosné 40 f, Erdélyi Róza 2 k, Vimmer Károly 2 kor.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1902. évben.

Uj Verona, Bócsó Rozália, Nagy Rozália, Máté Verona, Remhányi Verona, Zsidai Andrásné, Kovács János ör., Zsidai István ör., Hollandi András, Simon Erzsébet, Nagy Borbála, Somoskőy Judit ör., Lantos Erzsébet, Szöllős Erzsébet, Juhász Mária ör., Bali Rozália, Cseh Teréz ör., Sólyom Anna, Botos Borbála, Hollandi Katalin, Kis Erzsébet, Barta Sándor, Kovács Verona, Török Erzsébet, Staf Mária és Boromíza Zoltánné Budapest.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1903-dik évben ajándékozott tárgyakról.

1. Az esztergomi egyházmegyében.

*Budapest: 16. számú hely-
őrségi kórházi kápolna ré-
szére:*

1 fekete miseruha
1 vörös miseruha
1 alba
1 karing
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 palla.

*Budapest: A vöröskereszt
kórházi kápolna:*

1 velum
1 ciboriumköpenyke.

*Budapest: A vakokinté-
zete kápolna:*

1 kehely
1 füstölő tömjéntartóval
1 viola miseruha
1 misekönyv.

*Budapest: Philippinum
hitoktató házikápolna:*

1 kehely
1 ciborium
1 fehér miseruha (Várady)
1 ciboriumköpenyke.

*Budapest: A szent Imre
egyesület házi kápolna:*

1 ciborium
1 fekete miseruha
1 viola miseruha
1 vörös miseruha

1 misekönyv
1 alba
1 karing
6 vállkendő
6 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
1 öv
3 oltárterítő
1 fehér miseruha.

*Budapest-Köbánya:
A régi plébániatemplom ré-
szére:*

1 ciboriumköpenyke
corporale
kehelytörlő.

Nagy-Lévárd:

1 fehér miseruha
1 fehér vecsernyepalást,
1 fehér-viola magánstola
1 misekönyv
1 pulpitus
2 alba
1 karing
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
1 öv.

*Léva: A «Stefánia árva-
ház» kápolnája részére:*

1 kehely
1 ciborium
1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 fehér vecsernyepalást

1 velum
1 ciboriumköpenyke
1 misekönyv
1 alba
1 karing
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 palla
1 öv
2 miniskering.

*Selmeczbánya: A kór-
házi kápolna részére:*

1 viola miseruha (San
Marco)
1 velum
1 ciboriumköpenyke
1 (himzett) magánstola
2 vörös ministerruha.

Hédervár:

1 ünnepi fehér miseruha
1 viola miseruha
1 velum
1 fehér-viola magánstola.

Nadlány:

1 ünnepi fehér miseruha
1 fehér antipen. (Vécsey)
1 olajtartó (betegek szá-
mára) J.
1 ünnepi alba
1 karing.

Assakürth:

1 viola miseruha

- 1 burza
2 vörös minisruha
1 alba
1 karing
2 miniskaring
2 oltárterítő.

Alsó-Várad :

- 6 oltárgyertyatartó, 50—
55—60
1 fekete palást
2 vörös minisruha.

Nagy-Jác :

- 1 fehér vecseryepalást
1 velum.

Nyitra-Egerszeg :

- 6 oltárgyertyatartó
1 oltárkereszt
1 burza
1 szentségfátyol
3 canontábla
1 beteglátogató lámpa
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
3 corporale
2 öv
1 antipendium.

Helemba :

- 1 viola vecseryepalást
1 velum
2 viola minisruha
2 miniskaring.

Szimő :

- 1 fekete miseruha
1 szenteltvize tartó hintővel
1 misekönyv.

*Nagy-Surány : A malom-
szegi új filia részére :*

- 1 tabernaculum
2 tabernac.-gyertyatartó
2 oltárgyertyatartó
1 kehely
3 canontábla
2 taber. corporale.

Héregyh :

- 1 fekete palást
1 misekönyv.

Füzes-Gyarmat :

- 1 velum
1 antipendium
2 viola minisruha
2 fekete minisruha
2 miniskaring
1 alba
1 karing
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 palla.

Farnad :

- 1 kehely
1 velum
1 antipendium, 350—49
1 viola-fehér magánstola
1 burza
1 halotti misekönyv
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
1 oltárterítő.

Csesztve :

- 1 viola vecseryepalást.

*Köbölkút : Sárkány filia
részére :*

- 1 fehér vecseryepalást
2 fekete minisruha.

Merőcze :

- 1 fehér vecseryepalást
1 fekete palást
1 velum
1 burza
1 misekönyv
1 hármasszent olajtartó
2 vörös minisruha
2 miniskaring
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
1 alba.

Drahóc :

- 1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
2 vörös minisruha.

Uj-Bars :

- 1 fekete palást
1 velum.

Garam-Szőllős :

- 1 fehér miseruha.

*Varsány : Jézus szent
Szive kápolna :*

- 1 kehely
1 fehér miseruha
6 oltárgyertyatartó
1 misekönyv.

2. A pécsi egyházmegyében.

- Tengőd :*
1 ünnepi fehér miseruha

- 1 viola miseruha
2 miniskaring

- 2 corporale
1 oltárterítő, 320—150.

3. A nyitrai egyházmegyében.

<i>Nagy-Divina :</i>	<i>Zsolna: A zárdatem- plom számára :</i>	2 alba
1 fekete palást	1 fehér miseruha	2 karing
1 pacificale.	1 vörös miseruha	1 antipendium.
<i>Bossácz :</i>	1 ciboriumköpenyke	<i>Szkalite :</i>
1 szenteltvízhintő tartóval	1 gyászmisekönyv	4 ministránskaring.
1 pulpitus.		

4. A veszprémi egyházmegyében.

<i>Zselics-Kislak :</i>	<i>Salamon :</i>	<i>Bezi: A mater részére :</i>
1 fehér miseruha	1 velum	1 fehér miseruha
1 fehér vecsernyepalást	1 viola burza	1 fekete miseruha
1 velum	1 (betegekhez) olajtartó, J.	2 ministerkaring
1 misekönyv	2 vörös ministerruha	2 corporale.
3 vállkendő	2 ministerkaring.	<i>A szőlőhegyi kápolna részére :</i>
3 corporale	<i>Nemes-Vid: A nemes- dédi filia részére :</i>	1 vörös miseruha
6 kehelytörlő	1 velum	1 alba
6 kéztörlő.	6 oltárgyertyatartó, 50— 55—60.	2 vállkendő
<i>Geszti :</i>	<i>Pápa - Kovácsi: A két- toronyulaki filia részére :</i>	2 corporale
6 oltárgyertyatartó, 35— 40—45	1 öröklámpa	6 kehelytörlő
1 oltárkereszt	1 beteglátogat. szelencze	6 kéztörlő.
3 canontábla	1 olajtartóval (J.)	<i>Pápa: A szent Anna-ká- polna részére :</i>
1 gyászmisekönyv	1 burza	1 kehely megaranyozása
1 alba	1 misekönyv	1 pacificale megezüst.
3 vállkendő	1 gyászmisekönyv.	1 füstölő megezüstözése
3 corporale		1 tömjéntartó megez.
6 kehelytörlő		
6 kéztörlő.		

5. A székesfehérvári egyházmegyében.

<i>Nagy-Kovácsi: Pilis-Szt- Iván filia részére :</i>	2 viola ministerruha	<i>Sziget-Monostor :</i>
1 fekete palást	2 vállkendő	1 kehely megaranyozása
1 viola miseruha	2 corporale	1 viola miseruha
1 fekete magánstola	6 kehelytörlő	1 fehér vecsernyepalást
2 fekete ministerruha	6 kéztörlő	1 uj patena.
	2 palla.	1 alba

6. A szombathelyi egyházmegyében.

Háshágy: A Vaspör filia határában létező pusztacsatári kápolna részére:

1 kehely.

Vizlendva: A mater részére:

1 fekete miseruha
1 viola miseruha
1 vörös miseruha
1 viola-fehér magánstola.

Máriahegyi filia részére:

1 mennyezet két ruddal
1 fehér miseruha
1 öv.

Egyházas-Szeesöd:

1 viola miseruha
2 fekete magánstola
2 viola ministerruha
1 öv.

Pusztá-Magyaród:

1 ciborium
1 ciboriumköpenyke
1 fehér vecsernyepalást
1 fehér magánstola
1 viola magánstola
1 burza
6 canontábla
2 viola ministerruha
2 ministerkaring

Felső-Eőr:

1 ciborium
1 ciboriumköpenyke
1 viola miseruha
1 füstölő tömjéntartóval
1 misekönyv.

Inczéd:

1 fehér miseruha

1 viola miseruha
1 misekönyv
1 gyászmisekönyv.

Léka: Ostoros filia részére:

1 vörös miseruha
1 fehér vecsernyepalást
1 füstölő tömjéntartóval
1 pulpitus.

Felső-Lendva:

1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 fehér vecsernyepalást
1 karing.

Felső-Szénégető: A mater részére:

1 monstrancia
1 viola miseruha
1 pulpitus
6 kéztörlő

Alsó-Szénégető filia részére:

1 pulpitus
2 ámpolna tálczával
3 kézmosó edény
1 kéztörlő.

Üveghuta filia részére:

1 szenteltvizeztartó hint.
1 füstölő tömjéntartóval
1 pulpitus
2 ámpolna tálczával
1 kézmosó edény
3 kéztörlő.

Kemenes-Mihályfa:

1 ciborium
1 ciboriumköpenyke
1 fehér miseruha

1 fehér-viola magánstola
1 misekönyv
1 alba
2 karing
2 vállkendő.

Kemenes-Szent-Márton:

1 (kisebb) tabernaculum
2 tabernac. gyertyatartó
1 monstrancia
1 öröklámpa
1 burza
1 ciboriumköpenyke
1 fehér miseruha
1 alba
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 tabernac. corporale.

Egervár: A gösfai filia részére:

1 kehely
1 világos miseruha
1 fekete-fehér magánst.
1 misekönyv
1 alba
1 karing
2 vállkendő
3 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
1 öv
2 fehér oltárterítő.

A nagy-páti filia részére:

1 fekete miseruha
1 fekete-fehér magánst.
1 alba
2 vállkendő
1 öv
2 oltárterítő.

7. A besztercebányai egyházmegyében.

Lazán:

1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 füstölő tömjéntartóval
3 canontábla
1 misekönyv
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő.

Neczpál:

1 mennyezet 4 ruddal
1 ünnepi vörös miseruha
1 füstölő tömjéntartóval.

Berzseny: Kis-Próna új filia részére:

1 kehely
1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 fekete palást
1 misekönyv
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő

Véghles-Huta:

1 fehér miseruha
1 fekete miseruha

1 viola miseruha
1 velum
1 fekete vecsernyepalást
6 oltárgyertyatartó
1 oltárlámpa
1 pacificale
1 szelencze
1 beteglátogat. szelencze
1 szenteltvizeztartó hint.
1 hármasszent olajtarót
1 misekönyv
1 burza
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 palla
1 öv
1 oltárterítő, 400—300.

Kelő:

1 mennyezet 4 ruddal
1 misekönyv.

*Turóc-Szent-Mária:**A mater részére:*

1 viola vecsernyepalást
2 vörös ministerruha.

Jezernicze filia részére:

4 oltárgyertyatartó

1 pulpitus
2 oltárterítő.

Miklósfalva:

1 ünnepi viola miseruha
1 ünnepi vörös miseruha (Bark)
1 köznapi fehér miseruha
1 velum
1 beteglátogat. szelencze
1 olajtartóval (J.)
1 pacificale
1 szenteltvizeztartó hintővel
1 alba
1 karing
4 minístering
1 burza.

Tajó:

1 fekete miseruha
1 viola miseruha
1 fehér vecsernyepalást
2 oltárterítő.

Búcs:

1 világos miseruha
1 misekönyv
1 alba
1 karing
1 oltárterítő 324—134.

HERCZEG ZSIGMOND

VII., Munkás-utca 6. sz.

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

ELSŐ MAGYAR
JÁTÉKÁRU ÉS
SZENT CZIKKEK
ÖNTŐDÉJE. ☉

TRIESZ JÁNOS PAPI ÉS POLGÁRI SZABÓ

Budapest, VII., Csömöri-ut 20. sz.

Miseruhák, lobogók, egyetű diszszászló-készítő. Elvállalja a templom-főlszerelések, érczárú és oltár szállítását. — A Katholikus Legényegylet tagja.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITŐ.

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

— Előfizetési ára —

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

— — Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér. — —

Az új teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* ====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ö cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* ====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

==== *Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.* ====

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímzésekben, valamint hímzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

